

Prelatovo pismo (svibanj 2011.)

Sada je – kao što je to od nas izričito tražio sveti Josemaría – red na tebi i na meni, kao i na svakom kršćaninu, da budemo Kristovi svjedoci u svojem ponašanju i riječima.

13.05.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Još uvijek osjećamo i uvijek ćemo osjećati odjek radosti Crkve: *surrexit Dominus vere et apparuit Simoni*^[1]:

Gospodin je uistinu uskrsnuo i ukazao se Šimunu. Tim usklikom punim nadnaravne i ljudske sreće Apostoli primaju u dvorani Posljednje večere u Jeruzalemu, na kraju dana prvoga kršćanskoga Uskrsa, dvojicu učenika koji su se u pola noći žurno vraćali iz Emausa. Kleofa i njegov pratitelj priopćili su im da im se Isus ukazao živ na putu prema selu i osim toga sjeo s njima za stol.

Vrlo nam je razumljivo čuđenje tih ljudi, svjedoka sramotne smrti Učiteljeve! Također i to što nisu vjerovali vijesti svetih žena koje su rano ujutro na praznom Gospodinovu grobu primile izvanrednu vijest: *Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da pođu u Galileju! Ondje će me vidjeti!*^[2] Ipak, kako je Bog čudesno blizu! Tako je veliku želju imao da svoje utješi i da im povрати vjeru i radost, tako da Isus Krist nije čekao da se okupe u

Galileji. Iste je noći ušao u dvoranu gdje su bili okupljeni kroz zatvorena vrata iz straha od Židova,[3] i pozdravio ih: *Mir s vama*. Učenici, *zbunjeni i prestrašeni* – primjećuje sveti Luka -*pomisliše da vide duha*. *Reče im Isus: "Zašto se prepadoste? Zašto vam sumnje obuzimaju srce? Pogledajte ruke moje i noge! Ta ja sam! Opipajte me i vidite jer duh tijela ni kostiju nema kao što vidite da ja imam."*[4] Zatim je zamolio za nešto jela kako bi se čvrsto uvjerali da je to zaista bio On, dobar Učitelj, koji se proslavio protiv zloduha i grijeha, i koji je raskinuo lance smrti.

Prošao je prvi tjedan Uskrsa i Crkva ne prestaje radosno razmatrati, ovaj i onaj put, tekstove Evanđelja koji nam govore o Isusovu uskrsnuću. To čini zahvalno i duboko ganuta, puna vjere u Gospodinovu pobjedu. Radi se o izvanrednom i jedinstvenom događaju u povijesti čovječanstva; o događaju koji nam u isto vrijeme

pokazuje primjeren model univerzalnog uskrsnuća u posljednji dan. Krštenjem smo utjelovljeni u Krista i postali sudionici njegove smrti i uskrsnuća. Umrli grijehu i uskrsnuli na život milosti hodamo već u novom životu dok čekamo na potpunu obnovu svoga bića. Jer, kako piše sveti Pavao, *ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasti i po sličnosti njegovu uskrsnuću.*[5]

Još jednom raste naša zadivljenost i poštovanje prema svemogućem i milosrdnom Bogu. Kristovo uskrsnuće nije značilo povratak na prijašnji život, kao što se to dogodilo s Lazarom, Jairovom kćeri ili sa sinom udovice iz Naina, koje je Gospodin pozvao iz fizičke smrti, produžujući tako za nekoliko godina njihov zemaljski život, a da bi zatim opet umrli. Uskrsnuće našega Gospodina bilo je nešto radikalno drugačije. **Novozavjetna**

svjedočanstva ne ostavljaju mjesta nikakvoj dvojbi da se kod „uskrsnuća Sina Čovječjega“ dogodilo nešto posve drugo. Isusovo je uskrsnuće bilo prodor u posve nov način života, u život koji više nije podložan zakonu „smrti i postajanja“, nego je postavljen iznad toga – život koji je otvorio novu dimenziju ljudskoga postojanja. Stoga Isusovo uskrsnuće nije pojedinačan događaj, koji bi pripadao samo prošlosti, nego „mutacijski skok“ (...). U Isusovu je uskrsnuću dosegnuta jedna nova mogućnost ljudskoga postojanja koja sve zanima i otvara budućnost, novu vrstu budućnosti za sve ljude.[6]

U povijesti svijeta naviještenje je uskrsnuća Kristova po izvrsnosti *nova dobra vijest*. Kako bi svjedočili o toj činjenici, Apostoli su se, nakon što su prevladali svoj strah, razišli po svoj zemlji; postali su mučenici, jaki

u svakoj vrsti muke i pred samom smrću; mnogi ispovjednici i djevice ostavljali su po strani ovozemaljske težnje i udobnosti kako bi čitavom svojom energijom težili prema vječnim dobrima, a bezbrojni obični kršćani u toku stoljeća znali su kako uzdignuti svoj pogled prema Nebu dok su u zemaljskim stvarima radili čistom nakanom i iz ljubavi prema Bogu i ljudima.

Poseban značaj Kristova Uskrsnuća leži u tome što je Presveto Čovještvo, ponovno sjedinjeno dušom i tijelom, bilo potpuno preobraženo u slavi Boga Oca snagom Duha Svetoga, kao što se jasno vidi u opisima ukazanja učenicima, a da nakon toga nije prestalo biti pravo čovještvo. Ono uključuje nešto što nadilazi naše iskustvo. Taj povijesni događaj, utemeljen na potpuno povjerljivim svjedočanstvima istodobno čini temeljan objekt nadnaravne vjere. Kao što je tvrdio sveti Augustin, „nije

velika stvar vjerovati u Krista koji je umro (...). Svi vjeruju da je Krist umro. Kršćanska vjera počiva na Kristovu uskrsnuću. Moramo imati veliku vjeru u Kristovo uskrsnuće.“[7]

Možda se ponekad zapitamo zašto se Isus nije pokazao cijelom svijetu na način da svi u Njega povjeruju. Benedikt XVI. kaže da su **u cijeloj povijesti onoga što živi počeci novina maleni, gotovo nevidljivi – moguće ih je previdjeti. Sam Gospodin nam je rekao da „Kraljevstvo nebesko“ u ovome svijetu nalikuje gorušičinu zrnu, najmanjemu od svih sjemenki (usp. Mt 13, 31); međutim, ono u sebi nosi beskrajne Božje mogućnosti.**[8] I zaključuje da je tako uskrsnuće došlo na svijet: **samo u nekim tajanstvenim ukazanjima izabranima. A ipak je bilo istinski nov početak – ono što je sve (svijet), u tajnosti, iščekivalo.**[9]

Prolaskom stoljeća vjera u uskrsnuće Gospodinovo širila se zemlji; pustila je korijene u nove kulture i različite civilizacije, koristeći se suradnjom vjernika, članova mističnoga Tijela koje prolazi zemljom. Sada je – kao što je to od nas izričito tražio sveti Josemaría – red na tebi i na meni, kao i na svakom kršćaninu, da budemo Kristovi svjedoci u svojem ponašanju i riječima.

Dobra nova vijest Uskrsa zahtijeva posao entuzijastičnih i vrijednih svjedoka. Svaki Kristov učenik, također i svatko od nas, pozvan je da bude svjedok. To je određena, obvezujuća i uzbuđujuća zapovijed uskrsnuloga Krista. „Vijest“ o novom životu u Kristu mora se odraziti u kršćanskom životu, mora biti živa i aktivna u onome koji je priopćuje i on mora zaista utjecati na promjenu srca i čitavog života.[10] Gajimo li svaki dan čvrstu i jaku vjeru u Gospodinovu slavu?

Ispunja li nas svijest da je Krist uistinu uskrsnuo sigurnošću na putu? Kako se borimo da Ga bez prekida otkrivamo blizu sebe i u svim stjecištima svoga zemaljskoga puta?

Zbog svega je toga Uskrsno vrijeme vrijeme radosti, radosti koja se ne ograničava na ovaj dio liturgijske godine, već radosti koja kršćansko srce ispunja svakoga časa. Jer Krist živi, Krist nije lik koji je prošao, koji je jednom živio, a potom nestao ostavivši nam samo divnu uspomenu i dirljiv primjer. Ne, Krist živi. Isus je Emanuel: Bog s Nama. Njegovo Uskrsnuće pokazuje nam da Bog svojih ne ostavlja.[11]

Isus Krist, osim što se nalazi u Očevoj slavi, i dalje je prisutan u Crkvi – na poseban način u Euharistiji – i po milosti u srcu svakoga kršćanina. Po Krštenju smo primili novi život koji

Gospodin u punini posjeduje; ostali sakramenti sve više usavršavaju taj nadnaravni život. Tek će se uskrsnućem tijela u članovima mističnoga Tijela sasvim ispuniti potpuna slava koju sada ima naša Glava, Isus, i njegova Presveta Majka, koja je također i naša Majka. Ipak – kao što kaže naš Utemeljitelj – već sada ***vjera nam govori o tome da je čovjek u stanju milosti pobožanstvenjen. Mi smo ljudi, nismo anđeli. Stvorenja smo od krvi i mesa, sa srcem i puni smo strasti, radosti i boli. Ipak se pobožanstvenje iskazuje na cijelom čovjeku kao prethodna pojava njegova slavnog uskrsnuća.***^[12] O kad bi iz naše duše neprekidno izlazilo djelo zahvale budući da znamo da smo djeca Boga Oca u Isusu Kristu po Duhu Svetom.

Taj predujam konačne slave svijetli u jakom svjetlu u tragu koji su ostavili sveci, posebno oni koje Crkva stavlja

za uzor kreposti i dopušta da ih častimo. Logično je da se radujemo pred tim konačnim trijumfom te naše braće i sestara. Neizmijerna radost koja nastaje posebno danas 1. svibnja zbog beatifikacije predragoga Ivana Pavla II. Iako većina vas nije mogla doći u Rim da sudjeluje na tom slavlju, svi se osjećamo duhovno vrlo sjedinjeni u tom velikom slavlju cijele Crkve.

Upoznali smo toga velikog Prvosvećenika koji je velikodušno dao svoj život za duše do poslednjih trenutaka na zemlji. Bili smo svjedoci dubine njegove vjere, sigurnosti njegove nade i žara njegove ljubavi koja obuhvaća sve i svakoga pojedinca. U Opusu Dei osim toga, kao što sam vas podsjetio više puta, imamo velik dug zahvalnosti prema novom Blaženiku; prije svega Ivan Pavao II. bio je sredstvo kojim se Gospodin poslužio kako bi nam dao definitivni pravni oblik Djela i

kanonizirao svetoga Josemariju. Dakle, sasvim je prirodno da se posebno radujemo prilikom njegova uzdignuća na oltare i zahvaljujemo Bogu na daru koji daje Crkvi. Također ću i ja sam, 3. svibnja, slaviti svečanu zahvalnu Misu. Sjedinite se još više, ako je moguće, s tom mojom Misom moleći za sve nakane koje ću prikazati našem Gospodinu po zagovoru novog Blaženika.

Osim toga, započinjemo mjesec svibanj. Ovih tjedana Crkva nas poziva da posebno častimo Majku Božju. Predlažem vam da se utječete zagovoru našega Oca u Ivana Pavla II.; molimo ih neka nam ovih dana koji slijede nakon Papine beatifikacije postignu milost da više ljubimo i svom svojom snagom častimo Majku Božju. Karol Wojtyła se od svoje prve mladosti Njoj potpuno prikazao, kao što to izražava geslo na njegovu biskupskom grbu: *Totus Tuus*. I sveti je Josemaría želio

biti apsolutno vjerni podanik
nebeske Kraljice dana 28. prosinca
godine 1931. objašnjavao je običaj
nekih redovničkih zajednica u
Patronatu svete Elizabete na blagdan
Nevine Dječice i napisao je: ***Gospo,
niti u šali ne želim da prestaneš
biti Gospodarica i Vladarica svega
stvorenoga.***[\[13\]](#)

Također i mi, koji jesmo i želimo biti
sasvim Gospodinovi, moramo ići tom
Marijinom stazom koju nam je sveti
Josemaría ostavo u nasljedstvo. ***Ako
želim da me u nečemu oponašate –
rekao je – neka to bude u ljubavi
koju imam prema Blaženoj Djevici
Mariji.***[\[14\]](#) Ovaj nam se mjesec
pruža izvrsna prilika za gajenje
marijanske pobožnosti na
tradicionalnom svibanjskom
Hodočašću. Pozovimo svoje prijatelje
i poznanike da ovih dana posjete
neko svetište Blažene Djevice Marije,
moleći i razmatrajući otajstva
Krunice. Učinit ćemo im veliko

duhovno dobro, jer *po Mariji se ide i “vraća” Isusu.*^[15] Pođite na taj susret u pobožnosti kojom je naš Otac išao u Sonsoles. Osim toga, kao što nam je predložio poslije kada je činio devetnicu Majci Božjoj Guadalupskoj u Meksiku, odnesimo svojoj Majci mnogo malih ruža, onih iz svakodnevnih događaja.

Dana 14. svibnja, navečer prije četvrte Uskrsne nedjelje, koja se prema misnom Evanđelju naziva i *Nedjelja Dobrog Pastira*, podijelit ću svećeničko ređenje 35 đakona koji su vaša braća. Kao i uvijek u tim prilikama molim vas za čvrsto jedinstvo u molitvi i u prikazanju neke žrtve za nove svećenike i za svećenike cijeloga svijeta. U svojim molitvama neka bude posebno prisutan Papa i svi biskupi, tako da svi uvijek slijedimo Dobrog Pastira koji je dao svoj život za svoje ovce.
^[16]

Nakon što je završio Veliki tjedan, kratko sam boravio u Sloveniji i Hrvatskoj. U Ljubljani i u Zagrebu sastao sam se s vjernicima Prelature i mnogim drugim ljudima koji se koriste duhovnim dobrima Opusa Dei. Zahvaljujem Bogu jer apostolski rad mojih kćeri i sinova pustio je već korijene u tim zemljama za koje je toliko molio naš Otac: teško mi je opisati koliko je on volio sve te zemlje, osobito one koje su prolazile kroz teškoće svake vrste.

Vraćam se na početak ovih redaka.

Surexit Dominus vere! **Uskrsnuli Krist ide pred nama do novog neba i nove zemlje (usp. Otk 21, 1), gdje ćemo napokon živjeti kao jedna obitelj i djeca jednoga Oca. On je s nama do kraja vremena.**^[17]

Skriven pod prilikama kruha i vina, na otajstven način, ostao je u Presvetoj Euharistiji kako bi slušao naše molitve, tješio nas i ispunjao nas jakošću. Ne dijelimo se od

njegova društva i približimo Mu mnoge ljude kako bi i oni – oprostite na umetku: kako se zahvalno don Álvaro sjećao svoje prve Pričesti! – osjetili radost u Kristovoj blizini i pratnji, kao i u životu s Kristom. Ima toliko spomendana iz povijesti Djela na kojima se ne mogu zadržati: vidi se kako na nas pazi Blažena Djevica Marija! Zahvalimo joj na tome.

Svom ljubavlju blagoslivlja vas

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. svibnja 2011.

[1] *Lk* 24, 34

[2] *Mt* 28, 10

[3] Usp. *Iv* 20, 19

[4] *Lk* 24, 36-39

[5] *Rim* 6, 5

[6] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI., *Isus iz Nazareta* II, str. 233

[7] Sveti Augustin, *Enarrationes in salmis*, 120, 6 (CCL 40, 1791)

[8] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI., *Isus iz Nazareta* II, str. 236

[9] *Isto* [10] Benedikt XVI., Govor na generalnoj audijenciji, 7.4. 2010.

[11] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 102

[12] *Isto*, br. 103

[13] Sveti Josemaría, *Privatne bilješke* (28.12.1931.), br. 517 (usp. A. Vazquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I., str. 413)

[14] Sveti Josemaría, godine 1954.

[15] Sveti Josemaría, *Put*, br. 495

[16] Usp. Iv 10, 1-18.

[17] Benedikt XVI., Poruka *Urbi et orbi*, 24.4.2011.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-svibanj-2011/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-svibanj-2011/) (11.08.2025.)